

26ste zondag door het jaar A

Ez.18,25-28

Fil.2,1-11

Mt. 21,28-32

Minder zelfzekerheid bij onze beloften, meer dankbaarheid bij onze daden!

De eerste zoon zei "ja", maar deed niets; de andere zei "neen", maar kreeg achteraf spijt en deed toch alles wat was gevraagd. In welke zoon herkennen wij ons het meest? In de eerste, die niets doet? Neen! Zo erg, zoals die niets-doende eerste zoon, zo zijn wij niet. Wij proberen eigenlijk toch wel ons best te doen om als christenen door het leven te gaan. Zijn wij dus eerder zoals de tweede? Neen! Want zo bot zijn wij nu ook niet tegenover God, en vooral, wij komen er niet toe alles te doen wat Hij van ons verlangt. We hangen zo een beetje tussen de twee.

Eigenaardig genoeg vraagt Jezus ons niet een verbeterde versie te worden van de eerste zoon door eens wat méér te doen voor Hem, maar Hij stelt ons de tweede zoon tot voorbeeld, diegene die spijt kreeg, die zijn innerlijke houding veranderde en van daaruit het heel gewone werk ging doen dat zijn vader voor die dag van hem verlangde. Het gaat er dus niet om dat wij "méér zouden moeten gaan doen dan wij al doen". Het komt er vooral op aan onze innerlijke houding te veranderen, meer te handelen vanuit het verlangen van de Vader, en dat bij de doodgewone dingen van de dag.

Wat zou er kunnen veranderen aan onze innerlijke houding? De parabel zegt: "De tweede zoon kreeg spijt." En dat maakt het verschil.

Spijt krijgen, is: tot inkeer komen en beseffen dat wij iemand hebben gekwetst, die eigenlijk veel van ons houdt. Wij durven inderdaad alleen onze spijt tonen aan iemand waarvan wij durven hopen dat hij ons niet afschrijft, waarvan wij weten dat hij van ons zal blijven houden en ons zelfs nieuwe kansen zal geven. De tweede zoon kwam ertoe toch te gaan werken in de wijngaard vanuit de dankbare zekerheid dat de vriendschap van zijn Vader sterker was dan zijn eigen eerste, botte weigering. De nadruk ligt dus op de innerlijke houding waarmee hij ging werken. Die tweede zoon trok naar de wijngaard, niet met een gevoel van opstandigheid "omdat het toch moest", ook niet met een houding van superioriteit "om nu eens te laten zien wat hij allemaal kon". Uit het verhaal begrijpen wij dat hij veeleer naar de wijngaard trok met een gevoel van dankbaarheid nog te mógen meewerken die dag, dankbaarheid te mogen blijven delen in de vriendschap van zijn vader, dankbaarheid te mogen rekenen op vergeving en ondanks zijn eerste weigering toch een nieuwe kans te krijgen.

De Heer vraagt dat wij onze innerlijke mentaliteit veranderen en er ALTIJD op uit zouden zijn te handelen vanuit een houding van dankbaarheid omdat wij ons vergeven voelen. Dan gaan wij alles doen met veel grotere bescheidenheid. "Liever wat minder zelfzekerheid bij onze beloften, graag wat meer dankbaarheid bij onze gewone daden".

Aan het lawaai waarmee iemand iets doet, kan men soms horen met welk innerlijk gevoel hij het werk verricht. Als moeder, na het avondeten, alléén de keuken moet opruimen omdat de rest van de familie zich op de zetels vóór de TV gooit, ja, dan hoort men vanuit die keuken opeens een oorverdovend bordengekletter. Eigenlijk laat moeder dan horen: "Ik doe dit hier in opstandigheid, omdat ik het alleen moet doen. Kom mij toch helpen!" Of als vader met de vuilnisbakken die hij 's avonds buiten zet, heel uitdrukkelijk begint te rammelen, dan gaat de oudere zoon best vlug een handje toesteken. Want dan heeft vader een duidelijk signaal gegeven van zijn innerlijk ongenoegen geen hulp te krijgen.

Het evangelie van vandaag probeert ons wat bewust te maken van de ingesteldheid van ons hart: Met welke innerlijke houding werken wij in Gods wijngaard, in het rijk van Zijn liefde op onze aarde? Met welk basisgevoel in het hart zijn wij christelijk geëngageerd? Doen we dat eisend opstandig of bescheiden dankbaar? Zijn wij actief in het parochieteam met in het hart een gevoel van hooghartige misnoegdheid omdat wij het allemaal alleen moeten doen, of met in het hart een erkentelijke tevredenheid omdat wij ons mógen inzetten? Engageren wij ons als we gaan helpen bij spullenhulp, om ook wat aandacht op te eisen voor onszelf of om echt bescheiden dienstbaar te zijn voor de behoeftigen? Voelen wij ons vooral zelfverzekerd of dankbaar?

Hier vinden wij de reden waarom Jezus zegt dat de zondaars, die zich bekeren, eerder thuis zijn in de liefdesmentaliteit van het Rijk Gods dan diegenen die menen dat zij rechtschapen zijn. Het is omdat zij, die zich vergeven weten, meer geneigd zijn om voortaan vanuit een intense dankbaarheid hun leven verder te gaan uitbouwen. Terwijl zij, die denken dat zij rechtschapen zijn, zo vlug verblind geraken en alleen hun eigen zelfzekerheid uitstallen, zonder dankbaarheid te tonen.

Pater Frans s.j.